

ÎNCHEIERE

15 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Manole Constantin,
în cauza civilă la cererea înaintată de Pricop Larisa către Manole Constantin cu
privire la repararea prejudiciului material și moral, încasarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 04 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respinsă cererea de apel depusă de Manole Constantin, fiind menținută hotărârea
din 25 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă:

La 14 martie 2017, Pricop Larisa s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva lui Manole Constantin cu privire la repararea prejudiciului material și
moral, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 10 iulie 2016, ora 19:30, a avut loc
accidentul rutier cu implicarea automobilului de model BMW cu n/î XXXXXXXX,
condus de Pricop Larisa, și a automobilului Rover 75 cu n/î XXXXXXXX, condus de
Manole Constantin. Drept urmare a accidentului rutier, automobil de model BMW
cu n/î XXXXXXXX, proprietate a Larisei Pricop, a fost deteriorat considerabil.
Vinovat de producerea accidentului rutier a fost recunoscut pârâtul Manole
Constantin, fapt confirmat prin procesul-verbal cu privire la contravenție nr.
MAI03437209 din 10 iulie 2016, în baza art. 242 alin. (2) și art. 229 alin.(2) și (3)
ale Codului contravențional.

Pentru stabilirea cuantumului prejudiciului material care i s-a cauzat, reclamanta
a solicitat numirea unei expertize merceologice la compania „ExautoPlus” SRL.

Prin Raportul de evaluare a pagubei nr. 1665/07A din 14 iulie 2016, s-a stabilit
că cuantumul prejudiciului material cauzat automobilului de model BMW cu n/î
XXXXXXX, constituie suma de 15049,07 lei.

Potrivit reclamantei, pârâtul a fost informat de nenumărate ori atât verbal, cât și
în scris, despre necesitatea reparării prejudiciului material cauzat, însă somațiile au

fost lăstate fără soluționare, fapt ce denotă un comportament de rea-credință, eschivarea de la plata prejudiciului cauzat.

Reieșind din cele expuse, reclamanta Pricop Larisa a solicitat încasarea de la Constantin Manole în beneficiul său a sumei de 15049 lei 07 bani cu titlu de prejudiciu material, 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, acțiunea a fost admisă parțial.

Prin decizia din 25 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Manole Constantin, s-a casat integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, emisă la 25 septembrie 2017, restituind pricina spre rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată.

Prin hotărârea din 25 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea civilă a fost admisă parțial. S-a încasat de la Manole Constantin în beneficiul Larisei Pricop suma de 15 049,07 lei cu titlu de prejudiciu material, 1 000 lei cu titlu de taxă de stat și 3 000 lei cheltuieli de asistență juridică. În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 04 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Manole Constantin, fiind menținută hotărârea din 25 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că pretențiile reclamantei au fost dovedite, or, în pofida dezacordului părâtului cu sumele solicitate de prima, acesta nu a prezentat probe care să confirme o altă valoare a prejudiciului cauzat.

Împotriva deciziei respective, la 20 ianuarie 2020, Manole Constantin a declarat recurs.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Astfel, aceste încălcări ale instanței de apel au dus la soluționarea greșită a litigiului.

Manole Constantin a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 04 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 25 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei decizii prin care să fie respinse integral pretențiile reclamantei.

La 15 iunie 2020, Pricop Larisa, prin intermediul avocatului Vasilachi Alexandru, a depus o referință la cererea de recurs, solicitând respingerea acesteia.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Manole Constantin este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată

la 04 decembrie 2019 și expediată participanților la proces la 26 decembrie 2019 (f.d. 205, vol. I), însă la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurent. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 04 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 20 ianuarie 2020, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată

în cererea de recurs declarată de Manole Constantin.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Manole Constantin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru